

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΕΞΕΛΑΣΜΟΣ.

[Συνέχεια]

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν τὸ ἤξεύρω. Ἡ κυρία Δουράνδου εἶναι πολὺ καλὴ νοικατό-
ρισσα, πολὺ ὑποχρεωτικὴ καὶ ὅσον ἤμπορεῖ
κάνει νὰ φαντασθῇ ἀξιέραςτος· δὲν ἔχει
καθόλου ὑπερηφάνειαν, εἶναι πολὺ καθῶς
πρέπει γυναῖκα, ποὺ δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ
ἀλλ' ἀπ' ὀλίγαις ὅμως ἡμέραις ἔχει φαίνε-
ται κατὰ τι ποὺ τὴν βασανίζει καὶ δὲν εἶναι
πλέον ὁποῖα ἦτο πρὶν. Ἐξ ἄπαντος, κατὰ
ἔχει εἶναι σὰν νὰ φοβῆται δὲν ἔξέρω κ'
ἐγὼ τί.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρὼν.

— Ποῦ εἶσθε; αὐτὰ εἶχα στὸν νοῦ μου
ὅταν ἐμβόηκατε μέσα. Νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε,
ἀπορῶ πολὺ, παραπολύ. Ἡ κυρία Δουράν-
του δὲν ἐκοιμήθηκε χθὲς ἐδῶ, καὶ ποτὲ ποτὲ
δὲν τῆς συνέβη αὐτό, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ
εὐρίσκεται χωρὶς θέσιν ὡς τώρα.

— Ἄ! ὑπέλαβε καὶ πάλιν ὁ Γαβιρὼν,
ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ θυρωρὸς,
ἀπορῶ παραπολύ καὶ εἶμαι μάλιστα καὶ ἀ-
νήσυχος, διότι ὡς βλέπετε αὐτὰ δὲν εἶναι
καλὰ μυνήματα. Χθὲς πρὶν τῶν δύο μετὰ
τὸ μεσημέρι μία γυναῖκα, ἡ ὁποία μοῦ ἐ-
φάνηκε σὰν χωρική, μία γρη῏α εὐλογιοκο-
μένη ἡ ὁποία σοῦ ἔκαμνε φόβον ἀπὸ τὴν ἀ-
σχημίαν της, ἐβγήκε ἀπὸ ἕνα ἀμάξι, τὸ ὁ-
ποῖον ἐστάθη ἐμπροστὰ εἰς τὴν πόρταν. Ἡ
γυναῖκα αὕτῃ ἐμβόηκε εἰς τὸ καμαράκι μου,
μὲ ἠρώτησε ἂν κατοικεῖ ἐδῶ ἡ κυρία Δου-
ράνδου καὶ ἀνέβη ἐπάνω, ἀφοῦ τῆς εἶπα ὅτι
ἡ πόρτα τοῦ δωματίου εἶναι δεξιᾷ. Καὶ ναὶ
μὲν δὲν ἤξεύρω τί εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δου-
ράνδου, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὕστερα
ἀπὸ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ ἀπὸ εἴκοσι
λεπτὰ κατέβηκαν μαζῇ, ἐμβόηκαν εἰς τὸ
ἀμάξι καὶ ἐφυγαν. Ἀπὸ τότε δὲν ἔχομεν
πλέον καμμίαν εἰδήσιν ἀπὸ τὴν κυρίαν Δου-
ράνδου. Τὴν ἐπερίμενα χθὲς τὸ βράδυ καὶ
ὕστερα ὅλη τὴν νύκτα καὶ τὸ πρωῒ καὶ τὴν
περιμένω ἀκόμη. Θὰ ἔλθῃ, δὲν θὰ ἔλθῃ;
Δὲν τὸ ἤξεύρω. Ἀδιάφορον, κύριε, καὶ ὅ,τι
καὶ ἂν εἰπῆτε, τὸ πράγμα ὅμως εἶναι πολὺ
παραξένο! Νὰ σᾶς πῶ, τίποτε δὲν ἤμπο-
ρεῖ νὰ μοῦ βγάλῃ τὴν ιδεάν ὅτι κατὰ ὑπο-
πτον συμβαίνει εἰς τὴν ὑπὸθεσιν αὐτὴν.

— Ὁ Γαβιρὼν οὐδόλως ἐξέφρασε τὴν γνώ-
μην αὐτοῦ.

— Καλὰ, εἶπε, θὰ ἐπιστρέψω.

— Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας
διὰ νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν Δουράνδου
εὐθὺς ὡς ἔλθῃ;

— Περιττόν, διότι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν
νὰ ἦμαι γνωστός εἰς τὴν κυρίαν Δουράνδου.

— Νὰ καὶ ἄλλος ἓνας, ὁ ὁποῖος φαίνε-
ται νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸν γηραλέον ἐκείνον κύ-
ριον ποὺ ἦλθε προχθές, διενεώθη ἡ θυρωρὸς.

Καὶ μεταβαλὼσα τόνον καὶ λοξῶς πα-
ρατηρήσασα τὸν Γαβιρὼν ἐπανελάθεν ὑψηλῇ
τῇ φωνῇ:

— Ὅπως ἀγαπάτε.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Σεργέν μὴδαμῶς
ἐννοήσας τὴν ἐμφαινόμενὴν ἐχθρότητα,

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κυρία, εἶπε.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ θυρωρείου.

Ὅτε ἐπροχώρησεν εἰκοσὶν ἢ τριάκοντα
βήματα ἐπὶ τῆς οδοῦ, ἤρχισε νὰ στρέφῃ
μετὰ στενοχωρίας τὸν μύστακα, σύνοφρος
δ' ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν.

— Ἀκόμη μία γυναῖκα ἔγεινε ἄφαντος!..

Ἄς ἴδωμεν, τί σημαίνει αὐτό; Τίποτε
πλέον δὲν ἐννοῶ... Ἄ! ἐξ ἄπαντος εἶμαι
ἄτυχος!

Μολοντί ὁ Γαβιρὼν δὲν ἐνόμισε καλὸν
νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς ὑπονοίας του εἰς τὸν κό-
μητα Δελασέρ, ἐνόησεν ὅμως ὅτι ὤφειλεν
ἀνυπερθέτως νὰ πληροφορήσῃ αὐτὸν ὅτι καὶ
ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο ἄφαντος.

Δὲν ἦτο ἄρα γε παράδοξον ὅτι πέντε
πρόσωπα ἐγένοντο ἄφαντα, ἦτοι ὁ μαρκή-
σιος Βερβείν, δύο φίλοι του, εἶτα ὁ ὑποκό-
μης Σανζάκ καὶ τέλος ἡ παιδαγωγὸς;

Ἐπειδὴ τῇ προτεραιᾷ ὅτε ὁ Γαβιρὼν
εἶδε τὸν κ. Πέτρον Ρουσῶ — τὸν ἀπεκάλει
δ' οὕτω θέλων νὰ σεβασθῇ τὰ μυστικά τοῦ
κόμητος — οὗτος ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἐπι-
θυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν συνάδελφον, ὃν προσέλα-
βεν, ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς τοῦ
Πέτρον Ρουσῶ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Νο-
αρώ, ὅστις ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἔχανε
τὸν καιρὸν του περιμένων ἐν τῇ οδῷ Βανῶ
ὑπερφῶ εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, ἐνθα εἶχε
τὴν σκοπιάν αὐτοῦ.

Διὸ μισθώσας ἀμαζαν μετέβη εἰς τὴν
οδὸν Βανῶ ὅπως λάβῃ τὸν Νοαρώ, ὃν ἐπε-
θύμει νὰ παρουσιάσῃ αὐθημερὸν τῷ κ. Πέ-
τρῳ Ρουσῶ.

ΙΖ'

Ἡ Ἐνέδρα.

Ἀφήκαμεν τὴν κόμησσαν Δελασέρ ἐκ-
πληκτον καὶ τετρομαγμένην ὑπὸ τῆς αἰ-
φνιδίας ἐμφανίσεως τοῦ ὑποκόμητος Σαν-
ζάκ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ δωματίου, εἰς ὃ ἐνέ-
κλεισεν αὐτὴν ἡ Σημαδεμένη.

Οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, κλείσας
δὲ τὴν θύραν ἔστη ἐναντι τῆς νεαρᾶς γυ-
ναικὸς περιβαλὼν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγρίου
βλέμματός αὐτοῦ.

Τότε ὅμως ἡ κόμησσα ἀνακτησαμένη
αἰφνης πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς, μὲ φλο-
γερούς ὀφθαλμούς, μὲ τρέμοντας ρώθυνας
καὶ μὲ πᾶλλον στήθος ὠρθώθη ἰσχυρὰ καὶ
ὑπερήφανος, ἐτοίμη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν
ἐναντίον κινδύνου ἀγνώστου, ὅστις τὴν ἡ-
πείλει.

— Ἀτιμία καὶ ἀνανδρία! ἀνεφώνησε
μὲ διάτορον φωνὴν· τώρα τὰ πάντα ἐννοῶ·
ὁ κακούργος ἔστησε παγίδα, καὶ ἐνέπεσα
εἰς αἰσχροὺς ἐνέδραν... Τί θέλεις, κύριε, λέγε,
τί θέλεις; Ἐλάν, ἀφαίρεσε πὸ προσωπεῖον·
δαῖξε τὸν ἑαυτὸν σου εἰς εἶναι!

Ὁ ὑποκόμης ἐμειδίασε μειδιάμα παρά-
δοξον καὶ ἐπροχώρησε κατὰ δύο βήματα,
ἐνῶ ἡ κόμησσα ὠπισθοδρόμησε.

— Τὴν ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν ἐκρηξίν
τοῦ θυμοῦ σου, ἀπεκρίθη ἐκδηλώσας ἐπὶ
τῶν χειλέων αὐτοῦ τὸ στερεότυπον, ὡς εἰ-
πεῖν, μειδιάμα τοῦ, καὶ τοῦτο δὲν μὲ ἐκ-
πλήττει ποσῶς· ἀλλ' ἐπίτρεψέ μου νὰ σοὶ
εἰπῶ ὅτι κακὰ ἔκαμες νὰ ὀργισθῇς καὶ νὰ
παρκαφερθῇς, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγώ, ἀπὸ ποῖον
φόβον παιδαριώδη. Ἡ κόμησσα Δελασέρ
γνωρίζει καλὰ ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ἀπὸ
ἐμὲ καὶ ὅτι δὲν θέλω ποσῶς νὰ τὴν βλάψω,
ἀλλ' ἐξ ἐναντίας θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχὴς νὰ
χύσω τὸ αἷμά μου πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκίνησεν ἀνεπαισθήτως
τοὺς ὤμους.

— Ἀληθῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης,
μετεχειρίσθην στρατήγημα διὰ νὰ σὲ φέρω
ἐδῶ, καὶ δὲν κρύπτω ποσῶς ὅτι εἶμαι εὐ-
χарιστημένος πολὺ διότι ἐπέτυχες.

— Ἄ! κατὰ μοῖ λέγει ὅτι εἰς τὸν ἐρη-
μον αὐτὸν τόπον, τὸν ἄγριον καὶ τὸν μονή-
ρη, εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν οἰκίαν ἔχουν
περιωρισμένην τὴν θυγατέρα μου;

— Ναί, ἡ δεσποινὴς Δελασέρ εἶναι ἐδῶ.
Ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σοὶ ἐφε-
ραν, εἶναι πράγματι τῆς θυγατρὸς σου. Ὡς
βλέπεις, δὲν σὲ ἠπάτησαν παντελῶς.

— Σὺ, σὺ, ὑποκόμη Σανζάκ, ἤρπασες
τὴν θυγατέρα μου! Ἐλάν, λέγε, ὁμολόγησον
τὴν ἀλήθειαν, ἔχε τὸ θάρρος ν' ἀναλάβῃς
τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών σου.

— Λοιπὸν, ναί, ἐγὼ τὴν ἤρπασα, διότι
κατὰ διαταγὴν μου ἐγένετο τοῦτο.

— Διὰ ποῖον σκοπὸν; λέγε. Ποῖον ἐλα-
τήριον σὲ ὤθησεν εἰς τοῦτο; διατί τὸ κα-
κούργημα αὐτό;

— Ἐὰν εἶναι κακούργημα, ὡς ἰσχυρίζε-
σαι, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃς εὐ-
κόλως. Πρὸ ὀλίγου ἠδυνάμην ἴσως ν' ἀπο-
κριθῶ κατηγορηματικῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις
σου, ἠρκοῦμην ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ
εἰπῶ ὅτι ἐνήργησα οὕτω χάριν τῆς εὐδαι-
μονίας πολλῶν, ἐξ ὧν ὀνομάζω τρεῖς, σὲ
πρώτον, τὴν θυγατέρα σου καὶ ἐκείνον τὸν
ὁποῖον ἀγαπᾷ, τὸν μαρκήσιον Ἀδριανὸν
Βερβείν.

— Καὶ χάριν τῆς εὐδαιμονίας σου βεβαί-
ως, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα μετὰ πικρᾶς εἰρω-
νίας.

— Φροντίζων περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν
ἄλλων, ἀνταπήντησεν, ἐλπίζω, καὶ διὰ τὸν
ἑαυτὸν μου ὀλίγον.

— Δὲν θέλω νὰ μαντεύσω τοὺς σκοποὺς
σου· ἡ πράξις σου αὕτη εἶναι ἐξαιρετικῶς
σοβαρά, ἀλλ' εἰς ἄλλους θὰ δώσῃς λόγον.
Ἡ θυγάτηρ μου μοὶ ἔρχετο, κύριε, ἡ θυ-
γάτηρ μου μὲ προσεκάλεσε καὶ μὲ περιμέ-
νει· θέλω νὰ τὴν ἴδω, ἔχω λοιπὸν τὸ δικαί-
ωμα νὰ τῆς ὁμιλήσω;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν.

— Πῶς; ἀλλὰ διατί λοιπὸν εἶμαι ἐδῶ,
κύριε;

— Ἐκ τῆς συνομιλίας τὴν ὁποίαν θὰ
κάμωμεν, ἐὰν θέλῃς, θὰ τὸ μάθῃς.

— Λοιπὸν ὁμίλησε, σὲ ἀκούω.

— Πολὺ καλὰ. Νομίζω ὅτι τώρα ἤμπο-
ρεῖς νὰ μὲ ἀκούσῃς.

Ἡ κόμησσα ἐστέναξε καὶ ἐπιτηδευομένη ἡρεμῶν ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ἐπειδὴ ἡ συνομιλία μας θὰ ᾔηται ἴσως ὀλίγον διεξοδική, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης, σοὶ προτείνω νὰ καθήσῃς.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶμαι κουρασμένη· ἀπεκρίθη ξηρῶς.

— Τότε, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ θεωρηθῶ ὡς ἄνθρωπος στερούμενος λεπτότητος, μένω καὶ ἐγὼ ὄρθιος. Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ, τὴν ὁποίαν φυλάττω ἐδῶ, ἀλλ' ἡ ὁποία ἀκριβῶς δὲν εἶναι περιωρισμένη, εἶναι θελκτικὴ καὶ ἀξιολάτρευτος καθ' ὅλα κόρη, καὶ ἐπομένως δὲν εἶμαι διόλου ἐχθρὸς τῆς. Μὲ ὅλας τὰς περιποιήσεις, δὲν περνᾷ ἐδῶ χειρότερα, εἰς τὸν ἄγριον αὐτὸν καὶ μονήρη τόπον, εἰς τὴν ἀπομεμονωμένην αὐτὴν οἰκίαν ἐν μέσῳ τοῦ δάσους ἢ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτῆς οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦ βουλεβάργου Ἀουσμάν, μολοντί θὰ ἤρχιζεν ἐπὶ τέλους νὰ στενοχωρῆται ἐὰν ἔμενε πλέον τοῦ δέοντος. Ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω αὐτό, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ἐπιθυμῶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Ἐπὶ ὄρω ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Εἶναι πολλοὶ ὅροι.

— Ἄ !

— Πρῶτος, ὁ καὶ σπουδαιότατος, εἶναι ἐξασφάλις τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, μέλλοντος προετοιμαζόντος καὶ τὸ ἰδικόν σου.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Ἐνδεχόμενον, μετὰ μικρὸν ὅμως θὰ ἐννοήσῃς καλλιτέρον.

— Ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγατρὸς μου δὲν ἡπειλήθη ποτέ.

— Τὸ νομίζεις, ἀλλ' ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι διαφορετικὴ.

— Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, εἰς τὸν πατέρα τῆς δεσποινίδος Δελασέρ καὶ ὅχι εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς.

— Αὐτὸ θὰ ᾔητο ἀκριβές, ἐὰν ὁ κόμης Δελασέρ ᾔητο ὡς οἱ λοιποὶ πατέρες.

— Ἄ ! ὦ ! ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ἡ κόμησσα· νομίζεις τάχα ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃς τὸν πατέρα τῆς Χρυσάυγης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς τοὺς σκοπούς του, καὶ κατατρέχεις αὐτὸν παίζων τὸ πρόσωπον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι παρίστανται ὡς ἐκδικηταὶ τῶν ἀδικημάτων τῶν ἄλλων.

— Ναί, ναί, αὐτὸ εἶναι, ἐὰν θέλῃς. Καὶ ναὶ μὲν δὲν ἤξεύρω τίποτε ἐκ τῶν σκοπῶν τοῦ κόμητος Δελασέρ, οὔτε ἐκ τῶν σχεδίων του, ἀλλὰ τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ γνωρίζω καὶ ποῖα εἶναι αἱ ἰδέαι του. ὦ ! αὐταὶ αἱ ἰδέαι του !... Ἐνεκα τῶν ἰδεῶν του κατεδικάσθη εἰς τὰς στερήσεις καὶ τὰ παθήματα, ἐνεκα αὐτῶν ἔγεινεν θῆμα, ἐνεκα αὐτῶν ἀπεχωρίσθη δις τῆς προσφιλοῦς Λουκίας σου, ἐνεκα αὐτῶν ἔλαβεν ἡ θυγάτηρ σου ψευδὴ μητέρα !

»Τί ἀκόμη ἔκαμαν αἱ ἰδέαι τοῦ κόμητος Δελασέρ ; Ἐκκαμαν τὴν κόρην σου ἡλίθιον, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τῆς μητρικῆς σου στοργῆς τῆς ἔδωκες τὴν ἀντίληψιν, πνεῦμα καὶ καρδίαν.

»Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἀγνοεῖ ὅτι εἶναι μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὅτι

δηλαδὴ φέρει ἐν τῶν μεγαλειτέρων ὀνομάτων τῆς Γαλλίας· ἡ κόρη δὲν γνωρίζει ὅτι εἶσαι μήτηρ τῆς ! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐνεκα τῶν ἰδεῶν τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ἥλλαξες ὄνομα, ὀνομάζεσαι κυρία Δουράνδου, τὸ ἐννοῶ ἀλλ' ἐκεῖνος διατί ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Δελώρμ ; Καὶ πάλιν αἱ ἰδέαι του...

»Λοιπὸν, ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον θέσιν τῆς θυγατρὸς σου, τὰ δεινοπαθήματά σου, τὴν φοβερὰν σου δυστυχίαν, τέλος πάντων, ἐσκέφθην ὠθεύμενος καὶ ὑπὸ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου καὶ ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος, ὅτι πρέπει νὰ πράξω κάτι τὴν ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς !

»Μὴ εἴπῃς πλέον ὅτι σοῦ ἔστησα παγίδα, ὅτι ἐνέπεσες εἰς ἐνέδραν· ἠθέλησα νὰ σὲ ἴδω, νὰ σοῦ ὁμιλήσω, νὰ συνεννοηθῶ μαζὶ σοῦ...

— Διατί δὲν τὸ ἔκαμες πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ὅταν ἦλθα εἰς τὴν οἰκίαν σου ; διέκοψεν αὐτὸν ἡ νεαρὰ γυνὴ· διατί τότε, ἀντὶ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃς ὑπονοίας κατὰ τοῦ μαρκησίου Βερθεῖν, δὲν μοὶ ἔλεγες ὅτι σὺ ἤρπασες τὴν κόρην μου ;

— Εἶχον τοὺς λόγους μου.

— Ποίους λόγους ;

— Ὅτι τοὺς μάθης ἀργότερον. Ἐξήκολουθῶ : Ἡδυνάμην νὰ σὲ ἴδω εἰς τὴν οἰκίαν σου ἢ εἰς ἄλλο μέρος, προετίμησα ὅμως νὰ σὲ φέρω ἐδῶ, διότι εἶναι ἡ κόρη σου. Ἐὰν σοῦ ἔγραφον ὁ ἴδιος, στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο ! μετεχειρίσθη λοιπὸν μέσον, τὸ ὁποῖον βεβαιότατα ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ ἄλλους λόγους ἔβαλα τὴν Χρυσάυγην καὶ ἔγραψε. Χαρακτήρισέ το ὡς θέλεις, ἀλλ' ὅταν κανεὶς θέλῃ τι, ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιτυχάνουν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κρίνω ἐγὼ τὰ πράγματα κατ' ἀρχήν.

— Τὸ ἤξεύρω ἀπὸ πολλοῦ.

— Δὲν ἐλησμονήσῃς βέβαια τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισαμεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, καὶ τὴν ὁποίαν συνεχίσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς Βατινιόλ. Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ὅτι, ὡς ἐνθυμῆσαι, εἶπον τότε. Ὅταν ὠμίλουν τότε περὶ τῆς θυγατρὸς σου, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχον λογισθῇ εὐτυχὴς ὅτι ἀνεῦρον καὶ προσεφέρθη νὰ τὴν λάβω ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς καὶ νὰ σοῦ τὴν ἀποδώσω, προσεποιήθης ἀμφιβολίαν, ἐκπλήξιν καὶ χαρὰν κατήντησες μάλιστα νὰ μ' ἐρωτήσῃς περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἤξευρες πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Ἄ ! δὲν ἀπέφυγες νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου ᾔητο πρὸ δεκαπέντε μηνῶν παιδαγωγὸς τῆς θυγατρὸς σου ;... Δὲν ἠδυνάμην τάχα νὰ εἴπω καὶ ἐγὼ ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔστησες ἐναντίον μου παγίδα ; Λοιπὸν ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι σήμερον σοὶ ἀνταπέδωκα τὰ ἴσα.

»Τί θέλω ἐγὼ ; Τὸ εἶπον, τὴν εὐδαιμονίαν σου· πρέπει ὅμως νὰ ᾔσῃς ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὅχι ἐναντίον μου· πρέπει νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην σου. Ναί, θέλω τὴν εὐδαιμονίαν σου, αὐτὸ δὲ εἶναι δικαίωμά μου, τὸ ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ ἀποσύρῃς. Τὸ παρελθὸν μοὶ ἐπιβάλλει καθήκοντα ἀέναντί σου. Ἄ ! δὲν ἤξεύρεις, δὲν ἠμπορεῖς ποτέ

νὰ ἤξεύρῃς, τί ὑπέφερα, ἐνθυμούμενος τὴν ἀξιοθρήνητον ὑπαρξίν σου.

»Ἐκαμα σφάλματα, Ἐλένη, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ τὰ συγχωρήσῃς. Ἡ ἀφόρητος θέσις σου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ, εἶσαι δὲ πολὺ νέα ἀκόμη, ὥστε νὰ καταδικασθῇς αἰωνίως εἰς ζωὴν δακρύων καὶ πτωχείας. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ τελειώσουν καὶ δι' αὐτὸ ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὡς οἱ γενναῖοι ἱππῶται τῶν ἀγαθῶν χρόνων.

»Ἐλένη, καθ' ἣν ἡμέραν παρεδόθης εἰς ἐμέ, ὑπεγράψαμεν συνθήκην, τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος μόνος θὰ δυνηθῇ νὰ λύσῃ. Ἡ τύχη σου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἰδικῆς μου.

— Ἄ ! τὸ πιστεύεις ; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Ναί, βέβαια τὸ πιστεύω. Φοβερὸν γεγονός μᾶς ἐχώρισε, καὶ ἐπὶ ἔτη ἐζήσαμεν βίον δυστυχῆ. Ἦτο ὀλέθριον αὐτό. Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἡ τύχη μᾶς ἦνωσε· τὸ ἔκαμεν ὅμως ἡ τύχη, ἢ μήπως εἶναι ἔργον ἀνωτέρας θελήσεως, ἡ ὁποία μᾶς συνήνωσεν, ὅπως μετὰ τὰ τόσα δεινοπαθήματά σου δυνηθῶ νὰ σὲ ὑπερασπίσω ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ἤκουε μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας, ρίπτουσα κατὰ πάσαν στιγμὴν λαθραίως βλέμματα πρὸς τὰς θύρας καὶ τὰ παραθύρα.

Ὁ ὑποκόμης, ἥρεμος ὢν καὶ κύριος ἑαυτοῦ, ἐπιτηδευόμενος δὲ θαυμασίως συγκινήσιν καὶ εὐκυσθησίαν, ἐξηκολούθησεν :

— Ἐλένη, ὀφείλω νὰ σοῦ εἴπω καὶ σήμερον ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη· τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνέπνευσες, τὸν ὁποῖον ἐνέκλεισα ὡς πολυτίμον κόσμημα εἰς τὴν καρδίαν μου, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ πάλῃ διὰ σέ, τὸν ἔρωτα αὐτόν, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ μειώσῃ, οὔτε ὁ ἀποχωρισμός, οὔτε τὰ παρελθόντα ἔτη, τὸν αἰσθάνομαι ἀναγεννηθέντα, ζωηρότερον καὶ σφοδρότερον παρά ποτε !... Ἀμφιβάλλεις, τὸ βλέπω εἰς τὰ ὄμματά σου. Ἐλένη, πιστεύσέ με ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω. Ἡ ἀφοσίωσίς μου εἶναι ἀνταξία τοῦ ἔρωτός μου. Ἄ ! νὰ σοὶ εἴπω, δὲν ἤξεύρεις τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ, διὰ νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῇ ! Μοὶ δίδεις νέαν δύναμιν...

— Τῇ ἀληθείᾳ, διέκοψεν αὕτη ἀποτόμως, δὲν ἐννοῶ ποσῶς διατί μοὶ τὰ λέγεις ὅλα αὐτά· ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, κακῶς ἐξέλεξες τὴν στιγμὴν. Μήπως ἄρα γε τὸ κάμνεις διὰ νὰ συγχύσῃς τὸν νοῦν μου ; μήπως διὰ ν' ἀνοίξῃς τὰς πληγὰς τῆς καρδίας μου ὁμιλεῖς περὶ τοῦ φρικώδους παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἤρχισε δι' ἐμέ, καθ' ἣν ἡμέραν, λησμονήσασα ὅτι ὠφείλον πρὸς τὸν κόμητα Δελασέρ καὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν εἰς τὸ λίκνον τοῦ τέκνου μου, ἠθέτησα αἶφνης τὰ καθήκοντά μου ;

»Ἐὰν τὸ κάμνῃς διὰ τοῦτο, κύριε Σανζάκ, τὸ μέσον εἶναι καλόν, διότι ἐπιτυχάνεις. Ἄς ἴδωμεν, τί σημαίνει αὐτό ; Ποῦ θέλεις νὰ καταντήσῃς ; Ὅμιλεῖς, ἐγὼ δὲ σὲ ἀκούω μετὰ πάσης ὑπομονῆς καὶ ἀληθῶς περιμένω νὰ μάθω ὅτι ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ, πρὸ πάντων νὰ μάθω, δηλαδὴ ὑπὸ ποίους ὁρους συναινείς νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὴν θυγάτηρά μου.

— 'Ελένη, ἀπεκρίθη θωπευτικῇ τῇ φωνῇ, ἐὰν μοι ἔλεγες : Ἐχῶ πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, πιστεύω εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ ἔρωτός σου καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν προφερομένην ἀφοσίωσίν σου, τὸ τοιοῦτον θὰ ἠπλοποιεῖ με γάλως τὰ πράγματα.

Ἡ κόμησά ἐποίησε κίνημα ἀηδίας.

— Κύριε Σανζάκ, ἀνταπήντησεν ἐστενοχωρημένῃ τῇ φωνῇ, βιάζομαι νὰ ἴδω καὶ ἐναγκαλισθῶ τὴν θυγατέρα μου, φέρε με πλησίον της.

— Δὲν σοῦ ὑπεσχέθην ποτὲ ὅτι θὰ τὴν ἐβλεπες; εἶπον ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μερικὰ πράγματα.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δελασέρ, μὲ προσκαλεῖ ἡ κόρη μου, μὲ περιμένει καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἴδω!... Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, κύριε, δὲν θὰ τὸ κάμῃς!

— Χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς δεσποινίδος Δελασέρ καὶ χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἰδιοῦ σου, θὰ πράξω ὅ,τι εἶναι καλόν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ ζωηρὰ βλέμματα.

— Ὅταν θέλω ἐν πράγμα, τὸ θέλω μὲ τὰ σωστά μου, προσέθηκε, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ σέ δυσαρστήσω ἐνεργῶν παρὰ τὴν θέλησίν σου, καὶ ἀναγκάζω σε νὰ παραδεχθῇς τὴν ἀφοσίωσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ σοῦ προσφέρω καὶ σὺ φαίνεσαι ὅτι τὴν ἀποποιεῖσαι, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἔκαμνα ὅ,τι ἀπεφάσισα. Πολὺ ἐπροχώρησα, ὥστε ἐννοεῖς ὅτι καμμία σκέψις, τίποτε ἐπὶ τέλους δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὀπισθοχωρήσω. Δὲν φά σέ ἐμποδίσω νὰ ἴδῃς τὴν κόρην σου, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇς καὶ νὰ συνομιλήσῃς μαζὶ της· σοῦ ἐπαναλαμβάνω ἅμως ὅτι ἀπὸ σέ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται αὐτό. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ πράξω εἰς νὰ δειξῶ τὴν καλὴν μου θέλησιν, εἶναι νὰ σέ πλησιάσω πρὸς αὐτήν, καὶ εὐθὺς δὲν θὰ ἔχῃς παρὰ νὰ εἶπῃς : «Συγκατατίθεμαι», διὰ ν' ἀνοιχθῇ ἀμέσως μία θύρα καὶ νὰ ριφθῇ ἡ κόρη σου εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Ἐλθέ λοιπόν.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν, ὠδήγησε τὴν μητέρα τῆς Χρυσάυτης εἰς τὸ γνωστὸν ἡμῖν δωμάτιον τὸ συνεχόμενον τῷ δεσμωτηρίῳ τοῦ Πύργου τοῦ Ἰέρκκος, ἐνθα ἡ νεανὶς ἐκλείσθη αὐθις ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφριξιν τῆς κομήσσης εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ δι' ἐπιστολὰς χάρτης, τὰ περικαλύμματα τῶν ἐπιστολῶν, τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἡ γραφὴ ἐκείντο εἰσέτι ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐκεῖ ἐπάνω ἔγραψεν ἡ δεσποινὶς Δελασέρ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες, εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἀφοῦ προηγουμένως ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

— Ποῦ εἶναι τώρα; ἠρώτησεν ἡ κόμησά ὑπὸ ζωηρὰς κατατροχούμενης συγκινήσεως.

— Ἐκεῖ, ἀπεκρίθη δεικνύων μέρος τοῦ τοίχου.

Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς ἤρξατο πάλλουσα βιαίως, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἰς μάτην παρητῆρει νὰ ἴδῃ ἵχνος κἄν θύρας.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ δωμάτιον; ὑπέλαβε.

— Ναί, ἀλλ' ὄχι πολὺ μεγάλον.

— Δὲν βλέπω θύραν.

Ὁ ὑποκόμης ἐπροχώρησε βήματά τινα καὶ ἔψαυσε τὸν τοίχον.

— Διότι οἱ τεχνίται, οἱ ὅποιοι τὴν κατεσκεύασαν ἐκεῖ, ἀπεκρίθη, ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποκρύψωσι θαυμασίως ἐντὸς τοῦ τοίχου καὶ τῶν φατνωμάτων.

— Ἀλλὰ τότε εἶναι λοιπὸν θύρα μυστικῆς φυλακῆς.

— Ἀπαγε! Πιθανῶς τὸ μικρὸν αὐτὸ δωμάτιον νὰ ἐχρησίμευσεν ἄλλοτε ὡς φυλακῇ.

— Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Δελασέρ εἶναι κλεισμένη εἰς αὐτό.

— Ὅχι ὡς δεσμῶτις, ἀνταπήντησεν. Ἀλλως τε, προσέθηκε ψευδὲς μειδιάσας μειδίαμα, ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς ἀπόψε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῆς ἀποδώσῃς τὴν ἐλευθερίαν!

Ἡ κόμησά ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀόριστον θύραν καὶ προσήλωσε τὸ οὖς.

Βεβαίως ἐζητεῖ ν' ἀκούσῃ οἷον δῆποτε θόρυβον, ἴσως τὴν φωνὴν τῆς Χρυσάυτης.

— ὦ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, περιττὸν νὰ λάβῃς τὸν κόπον ν' ἀκούσῃς καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ θυγάτηρ σου ἐκραύγαζε, πάλιν δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ τὴν ἀκούσῃς.

Καὶ ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτόν, ὁστις ἐξηκολούθησεν :

— Ὡστε δυνάμεθα νὰ συνομιλῶμεν, ὅσον καὶ ἂν θέλῃς δυνατὰ, χωρὶς ἡ κόρη σου νὰ δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Φαίνεται ἐκτεπληγμένη, λοιπὸν θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅ,τι διὰ τοῦ βλέμματός ζητεῖς νὰ μάθῃς. Θὰ παρετήρησες βεβαίως ὅταν ἐφθάσες ὅτι τὸ κτίριον ἔχει ἐπὶ τῶν πλευρῶν δύο πύργους μετὰ πολεμιστρῶν καὶ ἐπάλλεων. Οἱ τοῖχοι τῶν μικρῶν αὐτῶν πύργων κατεσκευάσθησαν οὕτως, ὥστε ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰς σφαιράς ὀλοκλήρου πολιορκητικῆς τηλεβολοστοιχίας, εἰς ἕκαστον δὲ τῶν πύργων εἰσέρχεται τις διὰ μυστικῶν θυρῶν, μία τῶν ὁποίων εἶναι αὕτη· εἶναι τόσῳ παχέια ἡ θύρα καὶ τόσῳ στερεῶς κλείει, ὥστε κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, οὔτε θόρυβος δύναται νὰ φθάσῃ ἔξωθεν. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον δι' ἐμὲ εἶναι ὅτι ἡ ἀληθὴς μυστικὴ αὕτη θύρα ἀνοίγει δι' εὐφροῦς μηχανισμοῦ, κεκρυμμένου ἐντὸς τοῦ τοίχου, διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ πρέπει κανεὶς νὰ πιέσῃ τὸν μηχανισμόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν μὴ γνωρίζοντα τὸ μυστικόν.

Ἡ κόμησά ἠσθάνθη ρίγος καθ' ἅπαντα αὐτῆς τὰ μέλη, διότι ἐσκέπτετο ὅτι ὁ μηχανισμὸς οὗτος ἠδύνατο δι' οἰονδήποτε λόγον νὰ συντριβῇ, νὰ μὴ ἐνεργῇ πλέον, καὶ τότε ἡ κόρη της θὰ ἔμενε κεκλεισμένη ζῶσα ἐντὸς λιθίνου τάφου, καταβιβρωσκομένη δὲ ὑπὸ ἀπελπισίας, ὑπὸ τῶν δεινῶν τῆς πείνης καὶ ὑπὸ βραδείας καὶ φοβερᾶς ἀγωνίας.

— Καὶ εἶναι ἐκεῖ ἡ κόρη μου, ἐκεῖ;

— Σοὶ τὸ εἶπον.

— Ἀλλ' εἶνε αὐτὸ φοβερόν, εἶναι φρικαλέον!

— Σὲ βεβαίῳ, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελασέρ δὲν παραπονεῖται, δὲν τρομάζει καὶ δὲν στενοχωρεῖται παραπολὺ ἐντὸς τοῦ πύργου της.

— Κύριε Σανζάκ, ἀνοίξε γρήγορα τὴν θύραν αὐτήν.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς.

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκομαι;

— Ἡ χαρὰ σου θὰ ἦναι ζωηρότερα μετ' ὀλίγον. Τώρα, ἐὰν θέλῃς, ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν μας.

— Ἔστω. Ἀλλὰ κάμε γρήγορα τί ἔχεις ἀκόμη νὰ μοῦ εἶπῃς;

— Λησμονεῖς ὅτι ὑπάρχουν ὅροι.

— Ἀ! ναί, οἱ ὅροι σοῦ! Λοιπὸν εἰπέ τους.

— Εὐαρεστήσου πρῶτον νὰ καθήσῃς εἰς τὸ τραπέζι αὐτό.

— Διὰ νὰ κάμω τί;

— Διὰ νὰ γράψῃς. Ἰδοὺ τὰ ἀναγκαῖα.

— Νὰ γράψω τί;

— Ἐπιστολήν.

— Πρὸς ποῖον;

— Πρὸς ἐμέ.

— Πρὸς σέ!

— Ναί, πρὸς ἐμέ. Θέλω νὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν θυγατέρα σου, ἀπὸ τῆς ὁποίας σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῇς πλέον· θέλω νὰ ἀσχοληθῶ περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου καὶ περὶ τῆς εὐδαιμονίας της· ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μοῦ δώσῃς τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα ἀνταμοιβῆς;

Τὸ βλέμμα τῆς κομήσσης ἀπήστραψεν αἰφνης, καὶ μολονότι ἐταράχθη ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἔσχεν ὁμως εἰσέτι τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς· δὲν ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ ἀποκαλύψῃ ὁ ὑποκόμης τὸ προσωπεῖον παντελῶς ἐνώπιόν της;

Καὶ ἔπειτα ἠσθάνετο κάλλιστα ὅτι ἐν τῇ μεμονωμένῃ ταύτῃ οἰκίᾳ, αὕτη τε καὶ ἡ θυγάτηρ της διετέλουν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀγενοῦς ἐχθροῦ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἀνάγκη λοιπὸν ἦτο νὰ μάθῃ ἡ κόμησά ἀντὶ πάσης θυσίας τὰ σχέδιά του.

— Δὲν ἐννοῶ ποῖαν ἀνταμοιβὴν ζητεῖς· μοῦ προσφέρεις τὴν ἀφοσίωσίν σου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀξίαν ἀφοσιώσεως, ἡ ὁποία ἐλπίζει ἀμοιβήν. Τέλος πάντων, νομίζεις ὅτι ὀφείλεις νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς ὅρους, καὶ εἰς τῶν ὁρῶν αὐτῶν εἶναι νὰ γράψω ἐπιστολήν.

— Μικρὰν ἐπιστολήν.

— Εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γράψω τί; Πρὶν ἢ λάβω γραφίδα, πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μάθω τί πρέπει νὰ γράψω.

— Βέβαια, ἀλλὰ δὲν θὰ κοπιᾷσῃς νὰ σκεφθῇς τί θὰ γράψῃς.

— Ἐννοῶ, θὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃς ὅ,τι θὰ γράψω.

— Ὅχι, ἀπλῶς θ' ἀντιγράψῃς.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ φύλλον χάρτου συνεπτυγμένον εἰς τέταρτον.

— Προητοίμασα τὴν ἐπιστολήν, ἐπ' ἀνέλαβεν, ἰδοὺ αὕτη.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησά.

— Προτοῦ τὴν ἀντιγράψῃς, δύνασαι νὰ μάθῃς τὸ περιεχόμενόν της.

Καὶ ἀναπτύξας τὸ φύλλον τοῦ χάρτου ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ἀνάγκωσέ σὺ ὁ ἴδιος, κύριε ὑποκόμης, τῷ εἶπε· ἀκούω.

IH'

Ὁ ἄνθρωπος.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμητος ἐξήστραψεν ἀπαισιῶς, καὶ τὸ στόμα του ἐμειδίασε μειδιάμα διαβολικόν, ὅπερ ἐπροξένησε ῥίγος εἰς τὴν μητέρα τῆς Χρυσανγῆς.

— Διὰ νὰ μὴν ἐμποδίσῃ τίποτε τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συνδυασμῶν μου, εἶπε διὰ νὰ σοῦ δώσω εὐδαιμονίαν πλήρη ὡς καὶ ἡ δυστυχία σου ὑπῆρξε πλήρης, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ ἡ δεσποινὶς Δελασέρ τὸ ὄνομά της, καὶ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ σοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ αὐτὸς νὰ ἔχω μίαν ἡμέραν ὀλίγην ἐκ τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζομαι χάριν τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ γράψῃς καὶ ὑπογράψῃς τὰς γραμμὰς αὐτάς. Τοῦ λοιποῦ τί πρέπει νὰ γράψῃς;

« Ἀγαπητέ μου ὑποκόμη, »

Ἡ κόμησσα ἔκαμεν ἀπότομον κίνησιν.

— Ἀ! ναί, εἶπεν, εὐρίσκεις αὐτὸ κἄπως εἰκόσιον, ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητον, ὡς θὰ ἴδῃς· με ἀκούεις, αἶ;

— Ναί, σὲ ἀκούω, ἀνάγνωσε.

— Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν:

« Ἀγαπητέ μου ὑποκόμη, »

» Γνωρίζω τώρα πάντα ὅσα ἐπραξες ἤδη καὶ πάντα ὅσα μέλλεις νὰ πράξῃς ἀκόμη ὑπὲρ τῆς δυστυχούς κομήσεως Δελασέρ. Ἀ! εἶναι πολὺ παρήγορον διὰ τὴν συντετριμμένην καρδίαν μου νὰ γνωρίζω, ὅτι μοὶ υπολείπεται πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος. Ναί, αἰσθάνομαι ὅτι με ἀγαπᾷς πάντοτε καὶ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζω ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

» Ἐδόθη εἰς τὴν θυγατέρα μου ψευδὴς μήτηρ· ἡ Λουκία Δελασέρ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ της ὀνομάζει Χρυσανγὴν Δελώρμ, ἀγνοεῖ ὅτι ἐκείνη, ἥτις ἐχρημάτισε παιδαγωγὸς της εἶναι ἡ καθ' αὐτὸ μήτηρ της· καὶ ἡ αὐτὴ φοβερὰ καὶ ἀδυσώπητος θέλησις με καταδικάζει νὰ ζῶ ἀποκεχωρισμένη τοῦ τέκνου μου.

» Θέλεις νὰ ἀποδώσῃς τὴν κόρην εἰς τὴν μητέρα της... ἂ! κάμετο, κάμετο γρήγορα, καὶ ἔσω εὐλογημένος!

» Ἀλλὰ τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω ὅπως ἀναγνωρίσω τόσῃ ἀγάπῃν, τοιαύτην ἀφοσίωσιν; Ἐκείνο τὸ ὅποιον θὰ ἤθελες, τὸ θέλω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ φεῖ! δὲν εἶμαι ἐλευθερά!... ἐνόσω ζῇ ἐκεῖνος, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ δώσῃς τὸ ὄνομά σου, τὸ ὅποιον θὰ ἐλογίζομαι ὑπερήφανος νὰ φέρω, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐνώσωμεν διὰ παντός τὰς δύο ἡμῶν ὑπάρξεις, τὰς δύο ἡμῶν καρδίας.

» Δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις τὸν θάνατον κανενός, καὶ ὅμως... θὰ ἦτο εὐεργεσία ὁ θάνατός του, διότι δι' αὐτοῦ θὰ ἡδυνάμην νὰ παραδοθῶ ὅλη εἰς σέ.

« Ἡ φίλῃ σου.

« Κόμησσα ΕΛΕΝΗ ΔΕΛΑΣΕΡ ».

Ἡ κόμησσα, τὴν χεῖρα ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας στηρίζουσα πρὸς περιστολὴν τῶν σφοδρῶν αὐτῆς παλμῶν, ἤκουσε τὴν ἀνά-

γνωσιν τῆς τερατώδους ταύτης ἐπιστολῆς χωρὶς τὴν παραμικρὰν νὰ ἀφήσῃ ἀναφώνησιν, χωρὶς καὶ νὰ κινήθῃ· μόλις δ' ἐξεπλάγη, διότι ἀνέμενέ τι αἰσχρὸν.

Ἀντὶ ὅμως νὰ παραφερθῇ καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἀμέσως τὴν ἀπέχθειάν της κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀθλίου, ἔμεινε πάντοτε ἥρεμος καὶ μόνον κάτωχρος ἐγένετο.

Ὁ ὑποκόμητος, ὅστις ἦν ἑτοιμος ν' ἀκούσῃ ἐκρηκτὴν ὀργῆς, προσέβλεψεν αὐτὴν ἀπεγνωσμένως.

— Λοιπόν, ὑπέλαβε, δὲν λέγεις τίποτε;

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς, ἥτις τῷ ἐπροξένησε τρόμον.

— Ἦμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς αὐτό; ἀνταπάντησε.

Καὶ ἐτοιμάσας τὸν χάρτην ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔθηκε παρ' αὐτὸν τὸ φύλλον, ὅπερ ἀνέγνω, ἔθηκεν εἰτα ἐνώπιον τῆς κομήσεως, ἥτις ἐμέλλε νὰ γράψῃ, τὸ μελανοδοχεῖον, καὶ ἐξήτασε τὴν γραφίδα μὴ τοι ὑπῆρχεν ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ αὐτὴν· μεθ' ὅ ἐστράφη πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἦν πάντοτε ἀκίνητος.

— Ὅταν σκεφθῇς ἀρκούντως, τῇ εἶπε, δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ κάμῃς, παρὰ νὰ καθήσῃς εἰς αὐτὴν τὴν καθέκλαν, διότι εἶναι ἐτοιμα πάντα.

Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐπηκολούθησε μικρὰ σιγῇ, ἣν ἔλυσεν ἡ κόμησσα εἰποῦσα:

— Σὲ ἤκουσα μετὰ προσοχῆς καὶ νομίζω ὅτι ἐνόησα καλῶς ὅ,τι μοὶ εἶπες. Δὲν δύνασαι ν' ἀνεχθῇς τὴν θέσιν τῆς δεσποινίδος Δελασέρ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μετὰ γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν εἶναι μήτηρ της, καὶ τὴν θέσιν τὴν ἰδικὴν μου, ἡ ὁποία με ἀναγκάζει νὰ ζῶ μετὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς παιδαγωγοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου· ἐπειδὴ δὲ φροντίζεις πολὺ περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἀφροτέρων, ἐσκέφθης ὅτι ἡ εὐδαιμονία αὕτη δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, ἂν ἡ Λουκία Δελασέρ δὲν ἐμάνθανεν ὅτι εἶμαι μήτηρ της, ἂν δὲν ἡδυνάμην ν' ἀποκαλέσω αὐτὴν θυγατέρα μου, καὶ ἂν δὲν εἶχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ζῶ πλησίον της καὶ αὕτη πλησίον μου. Κατὰ τοῦτο δὲν ἀπατάσαι διόλου. Πρὸς ἐπιτυχίαν ὅμως αὐτοῦ, τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ καὶ τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ μέρος τῶν συνδυασμῶν σου, ἔχεις προφανῶς τὰ μέσα σου. Ποῖα ὅμως εἶναι αὐτά; « Ὄφειλον ἴσως νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ τούτου, ἀλλ' ὄχι, δὲν θέλω νὰ τὰ μάθω. Τέλος πάντων εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ προσφέρῃς εἰς ἡμᾶς, κόρην καὶ μητέρα, ἀπαιτεῖς νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ σὲ συζηθῶ, ἂν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος Δελασέρ ἐχθρευν. Αὐτὸ εἶναι, ἔ;

— Ἐξαίρετα.

— Λοιπόν αὐτὸ μοῦ προξενεῖ μεγάλην ἐκπληξιν.

— Διατί;

— Διότι ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσω πῶς σὺ, ἄνθρωπος θετικὸς, δύνασαι ν' ἀρκεσθῇς εἰς ὑπόσχεσιν βασιζομένην ἐπὶ γεγονότος, τὸ ὅποιον δύναται νὰ συμβῇ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου ἢ τὸν ἰδικόν σου. Δὲν ἐστοχάσθης, ὑποθέτω, ὅτι ὁ κόμης Δελασέρ θὰ σοῦ κάμῃ τὴν χάριν ν' ἀρπάσῃ ἐντὸς ὀλίγον ἡμερῶν θανατηφόρον πυρετόν ἢ ὅτι, περσι-

τέρω ἀκόμη τὴν χάριν αὐτὴν ὠθῶν, θὰ σοῦ προξενήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ν' αὐτοκτονήσῃ!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν φράσιν ταύτην προφέρουσα μετὰ δηκτικῆς εἰρωνίας προσήλωσε τὰ διαπεραστικὰ αὐτῆς βλέμματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὑποκόμητος, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας του.

Ὁ ὑποκόμης ἠσθάνθη ἐαυτὸν περιπεπλεγμένον ὀλίγον, καθόσον ἡ λάμψις τοῦ βλέμματος τῆς κομήσεως τὸν ἐστενοχώρει πῶς.

— Ὁ κόμης Δελασέρ εἶναι γέρον, ἀπεκρίθη, ἐγήρασε ταχέως κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, καταβάλλεται ὁλονέν καὶ προχωρεῖ ταχέως πρὸς τὸν τάφον.

Δὲν τὸ παρετήρησα, ἀνταπάντησεν ἡ κόμησσα· ναὶ μὲν εἶναι γέρον ὁ κύριος Δελασέρ, ἀλλὰ γέρον, τὸν ὅποιον οὔτε τὰ ἔτη, οὔτε αἱ δυστυχίαι κατέβαλον· ἐλευκάνθησαν μὲν αἱ τρίχες του, ἀλλ' ἡδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσχύν, τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴν νεανικὴν ρώμην· ἀπολαύει ἐξαίρετου ὑγείας καὶ ἔχει ὀργανισμόν καὶ κρᾶσιν ἀνδρός, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη.

Ὁ ὑποκόμης ἐδόξε τὰ χεῖλη.

— Μήπως ἐσκέφθης πολὺ διὰ νὰ τὸ εὕρῃς; ἠρώτησε.

— Ναί, καὶ νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἤξιζε τὸν κόπον.

— Παραδέχομαι, ἀφοῦ τοιαύτη φαίνεται ἡ θέλησίς σου, ὅτι ὁ σύζυγός σου θὰ ζήσῃ πολὺ, διὰ νὰ θάψῃ καὶ τοὺς δύο μας, τόσον δὲ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, ἂν θεωρῇ εὐδαιμονίαν του νὰ ζήσῃ μέχρις ἐσχάτου γήρατος· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τροποποιεῖ ποσῶς τὰς ἰδέας του. Ἐὰν ἀπέναντι ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη, ἀρκοῦμαι εἰς ὅ,τι σοῦ ζητῶ, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὸς καὶ ὅτι ἀρκοῦμαι εἰς τὸ ὀλίγον.

— Ὡ! τὸν ἄθλιον, διενεόθη ἡ κόμησσα, διανοεῖται νὰ ὁλοφονήσῃ τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ἐλα, ἔκαμες ὅλας τὰς σκέψεις σου;

— Ναί.

— Τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ γράψῃς.

— Νὰ γράψω; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα ἐγερθεῖσα.

— Ναί.

— Ἀ! δά, κύρ Σανζάκ, καὶ διὰ ποῖαν με νομίζετε;

— Διὰ μίαν δυστυχῆ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θέλω ν' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ὑπαρξιν... Ἐλένη, ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσεως ἐφλογίσθησαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταλλήλστατοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθυνοτάτην τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμαίκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξῆ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.